

Vyvěšeno dne: 22. 7. 2026

Svěšeno dne: 5. 8. 2026

Miroslava Richterová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Krupíčkové, soudce JUDr. Jaroslava Vlašína a soudkyně Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **A G R O Hybrálec, s. r. o.**, IČ 60710179, se sídlem Hybrálec 52, zastoupená Mgr. Petrem Pařilem, advokátem se sídlem Škárova 809/16, Brno, proti žalovanému: **Podpůrný a garanční rolnický a lesnický fond, a. s.**, IČ 49241494, se sídlem Sokolovská 394/17, Praha 8, o přezkoumání rozhodnutí představenstva žalovaného ze dne 21. 10. 2024, č. j. S-0200067/03121/2022-P, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2025, č. j. 8 A 128/2024 - 45,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek městského soudu

[1] Žalobkyně podala dne 13. 1. 2022 žádost o poskytnutí podpory v rámci programu Zemědělec, konkrétně o dotaci na úroky v souvislosti s financováním pořízení teleskopického manipulátoru. K žádosti doložila smlouvu o úvěru ve výši 79 000 EUR uzavřenou dne 6. 4. 2022 za účelem koupě použitého manipulátoru vč. příslušenství s tím, že úvěr měl být poskytnut na účet dodavatele po splnění stanovených podmínek. Žalobkyně současně doložila dodatek č. 2 ze stejného dne, podle něhož se strany dohodly, že úvěr bude poskytnut na její bankovní účet u Komerční banky, a. s., a žalobkyně se zavázala použít jej výhradně k úhradě kupní ceny za předmět financování na účet dodavatele. Dále doložila potvrzení o vyčerpání úvěru dne 14. 4. 2022, kupní smlouvu ze dne 17. 1. 2022, fakturu na 1 950 000 Kč, potvrzení Komerční banky, a. s. o provedení platby ve výši 409 500 Kč (odpovídající DPH) dne 6. 4. 2022 a potvrzení České spořitelny, a. s. o provedení platby ve výši 1 950 000 Kč dne 19. 4. 2022.

[2] Žalovaný žádosti rozhodnutím ze dne 9. 4. 2024 nevyhověl. Konstatoval, že žalobkyně nesplnila podmínku bodu A.4.3. *Pokynů pro poskytování podpor Podpůrným a garančním rolnickým a lesnickým fondem, a. s. v rámci programu Zemědělec; č.j. PRGLF, a. s. 123102/2019* (dále též „pokyny“) ve spojení s bodem A.4.4., neboť z předložených dokumentů vyplývá, že úvěrové prostředky byly čerpány dne 14. 4. 2022, avšak platba dodavateli proběhla dne 19. 4. 2022 z jiného účtu žalobkyně, než na který byl čerpán úvěr. Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného námitky, které představenstvo žalovaného neshledalo důvodnými a rozhodnutí žalovaného potvrdilo v záhlaví uvedeným rozhodnutím. K odůvodnění žalovaného dodalo, že smyslem podmínky v bodě A.4.4. je zajistit, aby na úhradu dodavateli byly použity právě a jediné prostředky načerpané z úvěru (totožnost peněžních prostředků), a bylo tak zajištěno jejich použití v souladu s účelem a podmínkami programu. Byly-li k platbě dodavateli použity prostředky z jiného účtu, nejedná se již o úvěrové prostředky, úvěr nebyl použit k úhradě kupní ceny, a tedy nebyl dodržen jeho účel.

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí představenstva žalovaného žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) zamítl nyní napadeným rozsudkem. S odkazem na rozsudek v obdobné věci žalobkyně připomněl, že v oblasti nenárokových podpor je přezkum správního uvážení poskytovatele dotace omezen zejména na posuzování řádného procesu, který garantuje rovnou ochranu práv a rovné zacházení se všemi žadateli za podmínek stanovených obecným způsobem. K tomu dodal, že na uzavření smlouvy se žalovaným není právní nárok. Podle právní úpravy je přitom poskytovatel veřejné podpory oprávněn vyžadovat striktní dodržení formálních a procesních podmínek stanovených v dotačních pokynech, i když tyto podmínky přesahují běžnou civilněprávní logiku nakládání s finančními prostředky, neboť jejich účelem je zajistit transparentní sledovatelnost toku veřejných prostředků a vyloučit možnost jejich zneužití. Jedná se o vrchnostenský vztah, v němž se nelze dovolávat legitimního očekávání ani přepjatého formalismu. Žadatel ke své tíži nese důsledky vlastního pochybení při nakládání s prostředky, jejichž poskytnutí je dobrodiním státu, nikoliv subjektivním právem. V posuzované věci podle městského soudu umožňuje bod A.4.4. pokynů čerpání úvěru jen dvěma konkrétními způsoby: (1) přímo na účet dodavatele, nebo tak, že (2) žadatel předloží bance současně žádost o čerpání úvěru a příkaz k převodu prostředků ze svého účtu na účet dodavatele. Pro oba platí, že příjemce dotace nemá možnost s převedenými prostředky disponovat. Pokud tedy žalobkyně čerpala úvěr na jeden ze svých účtů, a poté dodavateli hradila příslušnou částku z jiného svého účtu, postupovala v rozporu s pokyny. Žalovaný svým výkladem nevytvořil podmínky nad jejich rámec. Podle městského soudu je nerozhodné, že účelu úvěru, jakož i splnění cíle pro poskytnutí podpory bylo dosaženo. Podmínek uvedených v pokynech si žalobkyně byla vědoma již při podání žádosti. Nepostupovala-li v souladu s nimi, přestože potvrdila, že se s nimi seznámila, nelze tuto skutečnost klást k tíži žalovaného. Na podmínkách A.4.3. a A.4.4. přitom není nic excesivního či svévolného. Vzhledem k jejich cíli (použití podpory výhradně na danou investici) nelze finanční prostředky v případě poskytnutí podpory považovat za zastupitelné. Městský soud dodal, že žalobkyně nesdělila žádné bližší skutečnosti o konzultaci s žalovaným, v jejímž rámci měl její postup potvrdit, a toto své tvrzení nijak nedoložila.

II. Kasační stížnosti žalobkyně a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Městský soud podle stěžovatelky nesprávně vyložil rozsah své přezkumné pravomoci. Pouze převzal žalovaného výklad bodu A.4.4. pokynů, aniž by ověřil, zda odpovídá textu dotačních podmínek, sleduje legitimní účel podpory a byl aplikován spravedlivým a nediskriminačním způsobem. S odkazem na nenárokovou povahu dotace svůj přezkum zúžil na faktické konstatování formálního nesouladu. Podstata obrany stěžovatelky

pokračování

přitom spočívala v tom, že pokyny výslovně nestanoví podmínku totožnosti účtu, která byla dovozena extenzivním výkladem bez ohledu na to, že účel dotace byl bezpochyby naplněn a k žádnému zneužití finančních prostředků nedošlo. Takový postup nese znaky přepjatého formalismu ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1735/07. Městský soud tuto obranu stěžovatelky odmítl bez věcného vypořádání. Zejména nehodnotil, zda výklad žalovaného nebyl nepřiměřeně restriktivní, tedy zda skutečně byly přípustné pouze dvě varianty čerpání za situace, kdy byly prostředky využity na deklarovaný účel. Dále ignoroval zásadu přiměřenosti a nedbal konkrétních skutkových okolností. Nijak totiž nezdůvodnil, proč má převážít požadavek na striktní proceduru nad skutečností, že nebyl ohrožen žádný legitimní cíl. Zcela pominul, že stěžovatelka čerpala úvěr v cizí měně a platila v korunách, a že o tomto způsobu čerpání byl žalovaný předem informován a odsouhlasil jej. S jeho nekonzistentním přístupem se městský soud v rámci námitky legitimního očekávání nevypořádal. Těž se nezabýval otázkou, zda žalovaný svým výkladem a následnou aplikací nepřekročil zákonné meze správního uvážení. Argumentace žalovaného, podle níž použití jiného účtu znamená, že úvěr nebyl použit na úhradu kupní ceny, je absurdní a právně i ekonomicky neudržitelná. Městský soud tak nerespektoval svou úlohu soudního kontrolního orgánu.

[5] Dále stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Odůvodnění je podle ní vnitřně nekonzistentní v tom, že městský soud sice deklaruje obecné principy limitující správní uvážení, avšak tyto principy fakticky neaplikuje, aniž by vysvětlil proč. Tato vada je přímým důsledkem nesprávného právního posouzení rozsahu soudního přezkumu. Restriktivní pojetí přezkumné role se promítlo v tom, že městský soud neprovedl jazykový ani teleologický výklad bodu A.4.4. pokynů a nevypořádal se s argumentací, že *příslušným subjektem* by mohl být i žadatel jako mezičlánek převodu prostředků. Dále se nezabýval námitkou, dle níž byl postup čerpání s žalovaným předem konzultován a potvrzen. Nevyslovil se tedy k tomu, zda by případné ujištění ze strany žalovaného mohlo být právně relevantní. A konečně městský soud blíže neodůvodnil, proč podmínky pokynů nejsou svévolné ani excesivní. Pouze přejal tvrzení žalovaného o potřebě transparentnosti toku prostředků, aniž by vysvětlil, proč tok prostředků přes jeden účet byl jediný možný a přiměřený prostředek kontroly. Nevypořádal se ani s proporcionalitou sankce v podobě neposkytnutí celé podpory. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil. Ke kasační stížnosti přiložila kopii e-mailové komunikace z roku 2021 týkající se pořízení kultivátoru.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na to, že podmínky režimu podpory jsou přesně specifikovány v oznámení zamýšleného režimu podpory Evropské komisi, která rozhoduje o jeho slučitelnosti s vnitřním trhem. V posuzovaném případě byl zákaz dispozice s podporovanými úvěrovými prostředky součástí notifikovaných pravidel, která Evropská komise schválila. Povinností příjemce bylo zajistit, že podpora bude poskytována zcela v souladu s těmito podmínkami. V opačném případě by se jednalo o neoprávněně poskytnutou podporu, kterou by žalovaný musel vymáhat zpět spolu s úrokem. Žalovaný dále upozornil na to, že obdobnou věcí se již zabýval Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 6. 11. 2025, č. j. 9 As 37/2025 - 40 konstatoval, že výklad žalovaného je správný a stěžovatelka svým postupem porušila sporný bod pokynů. Městský soud se s námitkami stěžovatelky zcela vypořádal, a jeho závěry jsou shodné se závěry Nejvyššího správního soudu. Nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1735/07 právně ani skutkově na posuzovanou věc nedopadá, neboť nevyhovění žádosti pro nesplnění podmínek není extrémním rozparem s principy spravedlnosti. Žalovaný také zdůraznil, že podle smlouvy o úvěru měly být finanční prostředky poskytnuty na účet dodavatele (tedy v souladu s pokyny), avšak ustanovení bylo změněno dodatky. Dodal, že dispozice žadatele s načerpanými prostředky byla zapovězena i s ohledem na administrativní náročnost. Účelem bodu A.4.4. pokynů je mít přehled o použití úvěrových prostředků tak, aby z jednotlivých finančních toků mohl žalovaný skutečně prokazatelně určit, že byla podpora

použita pouze na takovou investici, která je v souladu s pokyny Evropské unie. Neplatí proto, že by úvěrové prostředky byly věcí druhově určenou. Záměrem žalovaného je dohled nad tokem konkrétních načerpaných úvěrových prostředků. Jako nepřipustnou kasační námitku označil žalovaný poukaz na e-mailovou komunikaci. Z té navíc neplyne, že by potvrdil postup stěžovatelky. Žalovaný rovněž shrnul reakci městského soudu na jednotlivé námitky, které měly dle stěžovatelky zůstat nevypořádány. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud předesílá, že neshledal namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Městský soud plně dostal požadavkům ustálené judikatury kladeným na odůvodnění soudních rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52 a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. S ohledem na to, jakým způsobem stěžovatelka formulovala námitku nepřezkoumatelnosti, je třeba připomenout, že „*věcný nesouhlas se závěry krajského soudu nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozsudku pro nedostatek důvodů*“, jakož i to, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jak měl krajský soud rozhodnout, resp. jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale je objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35, a ze dne 9. 7. 2019, č. j. 7 Ads 221/2018 - 40). Z kasační argumentace je totiž zřejmé, že stěžovatelka spojuje námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku spíše s tím, jaký postoj městský soud zaujal k jejím námitkám.

[10] Především nelze přisvědčit stěžovateli, že by byl napadený rozsudek vnitřně rozporný ve vztahu k aplikaci obecných principů limitujících přezkum správního uvážení. Městský soud zcela srozumitelně vymezil, že jeho úkolem není rozhodovat o samotných podmínkách dotace, nýbrž přezkoumat, zda tyto podmínky nebyly v konkrétním případě aplikovány diskriminačním, svévolným či excesivním způsobem. Podle něj k takové situaci v posuzované věci nedošlo, neboť podmínky A.4.3. a A.4.4. dopadají na všechny žadatele o poskytnutí podpory a trvání na jejich striktním dodržení ze strany žalovaného je legitimní s ohledem na jejich účel, jímž je zajistit, aby podpora byla prokazatelně použita pouze, a právě na danou investici. Přijetí výkladu stěžovatelky, který odhlíží od faktického průběhu plateb a zohledňuje pouze výsledný stav, by podle městského soudu vedlo k úplnému popření stanovených podmínek, které mají určitý smysl. Jinými slovy, městský soud nepřipustil tento výklad podmínek právě proto, že by tím *de facto* rozhodoval o jejich samotném uplatnění. Toto hodnocení je zcela konzistentní s obecnými principy, které městský soud shrnul v bodech 26 a 27 napadeného rozsudku.

[11] Městský soud rovněž provedl dostatečně přezkoumatelný výklad bodu A.4.4. pokynů. V bodech 29 až 31 napadeného rozsudku aplikoval jazykový i teleologický výklad s tím,

pokračování

že na rozdíl od stěžovatelky spatřoval naplnění účelu bodu A.4.4. v zajištění platby přímo dodavateli, aniž by měl příjemce podpory možnost disponovat s čerpanými prostředky, nikoliv v tom, že výsledkem transakcí je připsání odpovídající částky na účet dodavatele („závěrečného příjemce“). Jak již Nejvyšší správní soud uvedl výše, tuto úvahu městský soud v napadeném rozsudku dostatečně objasnil. Nesrozumitelná je naopak dílčí námitka stěžovatelky, že se městský soud nezabýval tím, zda *příslušným subjektem* podle bodu A.4.4. mohl být i žadatel jako mezičlánek. Sama stěžovatelka totiž na straně 5 žaloby vycházela z toho, že příslušným subjektem je dodavatel: „Čerpání úvěru je možné jen ve prospěch běžných účtů příslušných subjektů. Dle žalobce je přitom uvedené míněno tak, že závěrečným příjemcem prostředků je toliko výhradně **příslušný subjekt – tj. dodavatel**.“ (zdůrazněno soudem). Městský soud k tomuto pojmu v bodě 29 napadeného rozsudku přistoupil shodně jako ona. Její tezi „závěrečného příjemce“ pak odmítl v rámci vysvětlení účelu bodu A.4.4. pokynů (viz výše).

[12] Městský soud se rovněž zcela dostatečně zabýval námitkou, že stěžovatelka svůj postup předem konzultovala s žalovaným. Příslušná žalobní námitka spočívala v závěrečné poznámce, že: „*správnost jeho postupu byla potvrzena konzultací s PGRLF*.“ Městský soud k ní v bodě 35 napadeného rozsudku podotkl, že stěžovatelka nesdělila žádné bližší skutečnosti o proběhlé konzultaci (kdy, jak, s kým apod.) a své tvrzení nijak nedoložila. Tím sama nevytvořila podmínky pro to, aby se soud tímto tvrzením mohl blíže zabývat. Nejvyšší správní soud nemá tomuto postupu co vytknout. Je absurdní, aby se městský soud bez znalosti obsahu tvrzené konzultace zabýval hypotetickým scénářem, zda by mohlo být případné ujištění ze strany žalovaného právně relevantní. Přezkumná činnost soudů je ze své povahy vázána na konkrétní okolnosti, nikoliv na hypotetické situace. Jak uvedl Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 24. 3. 2016, č. j. 10 Afs 155/2015 - 29, „*soudy nejsou povinny k tomu, aby řešily hypotetické situace, nýbrž rozhodují konkrétní spory na základě zjištěného skutkového stavu*.“ (srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2022, č. j. 3 Afs 319/2020 - 34).

[13] Z napadeného rozsudku je rovněž zcela zřejmé, jak městský soud uvážil o tom, zda plnou kontrolu použití prostředků z úvěru umožňuje i evidence toků mezi více účty téhož subjektu. Již z výše uvedeného plyne, že podle městského soudu nelze považovat podmínky v bodě A.4.4. pokynů za splněné, pakliže má příjemce dotace možnost s převedenými prostředky disponovat. Z jeho posouzení plyne, že pouze co možná nejprímější poukázání úvěrových prostředků dodavateli bezpečně prokazuje, že čerpané prostředky byly použity právě a pouze na podpořenou investici, a eliminuje tak zneužití dotačního programu. Za této situace nebylo důvodu, aby se městský soud výslovně zabýval tím, zda evidence toků mezi více účty téhož subjektu rovněž umožňovala plnou kontrolu použití prostředků z úvěru, neboť takový postup v jeho očích zjevně odporoval stanoveným podmínkám a jejich smyslu.

[14] Pokud pak stěžovatelka namítá, že se městský soud nevypořádal s proporcionalitou sankce spočívající v neposkytnutí celé podpory, nemá tato námitka přebírat v žalobě. Městský soud se jí tedy nemohl zabývat. Vykročením z mezí žalobních bodů by porušil § 75 odst. 2 s. ř. s.

[15] Zůstává tak zodpovědět otázku, zda městský soud pochybil, pokud akceptoval výklad bodu A.4.3. ve spojení s bodem A.4.4. pokynů předestřený žalovaným a neshledal na podkladě žalobní argumentace důvod ke kasačnímu zásahu z důvodu svévolnosti, nepřiměřenosti, iracionality či excesivního charakteru tam obsažených podmínek či jejich výkladu žalovaným v poměrech konkrétních skutkových okolností posuzované věci. Při tomto posouzení Nejvyšší správní soud vychází, stejně jako městský soud, ze základních východisek soudního přezkumu dotačních podmínek nenárokových dotací, které shrnul v právní větě k rozsudku ze dne 21. 5. 2024, č. j. 1 Afs 25/2024 - 88: „*Dotační podmínky nenárokových dotací nepodléhají soudnímu přezkumu s výjimkou situací: 1. ve kterých by byla (re)distribuce veřejných prostředků činěna na základě kritérií,*

která jsou sama o sobě v demokratickém právním státě zcela nepřijatelná (čl. 1 a čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), nebo 2. v nichž s ohledem na deklarovaný cíl, kterého má dotační program a v něm formulovaná podmínka dosáhnout, se jedná o podmínku postrádající základní racionalitu a která vůbec není schopna deklarovaného cíle dosáhnout.“

[16] Podle bodu A.4.3. věty první pokynů: „Příjemce Podpory zajistí, aby nedošlo k použití úvěrových prostředků, na které je poskytována Podpora, v rozporu s Podnikatelským záměrem, účelem Úvěru a s Pokyny Fondu, zvláště pak na úhradu finančního plnění, které bylo realizováno před registrací žádosti o Podporu.“

[17] Podle bodu A.4.4. pokynů: „Čerpání Úvěru je podmíněno předložením daňových dokladů (faktur nebo kupních smluv (výjimečně lze akceptovat zálohové faktury - podrobnosti jsou uvedeny v bodě A. 4.4 Výkladového listu) a je možné jen ve prospěch běžných účtů příslušných subjektů, a to i takovým způsobem, že Příjemce podpory předloží Bance žádost o čerpání Úvěru zároveň s příkazem k převodu prostředků ze svého běžného účtu ve prospěch účtů příslušných subjektů. Na tomto základě Banka převádí úvěrové prostředky z úvěrového účtu Banky na běžný účet Příjemce podpory u Banky a následně, bez zbytečného odkladu, na běžné účty příslušných subjektů. Na základě tohoto postupu nemá Příjemce podpory s převedenými prostředky na běžném účtu možnost disponovat a tyto prostředky mohou být použity výhradně v souladu s účelem Úvěru.“

[18] Výkladem citovaných ustanovení pokynů se ve věci též stěžovatelky zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 11. 2025, č. j. 9 As 37/2025 - 40. Mimo jiné dospěl k závěru, že „z citovaného bodu Pokynů plynou jen dva možné způsoby čerpání úvěru – přímo na účty příslušných subjektů, tj. dodavatelů, nebo na účty dodavatelů tak, že příjemce podpory předloží bance žádost o čerpání úvěru spolu s příkazem k převodu prostředků ze svého účtu ve prospěch účtů příslušných subjektů, tedy dodavatelů. ‘Příslušným subjektem’ přitom logicky nemůže být příjemce podpory, neboť v opačném případě by nedávalo smysl uvedení druhého možného způsobu čerpání úvěru – prostřednictvím banky z účtu příjemce podpory na účet příslušného subjektu.“ K tomu dodal, že jiný výklad by odporoval požadavku uvedenému v bodě A.4.3. pokynů i poslední větě bodu A.4.4. pokynů, „která zapovídá možnost příjemce podpory disponovat s úvěrovými prostředky. Obdobně nemá příjemce podpory možnost disponovat s úvěrovými prostředky čerpanými přímo na účet dodavatele. Pokud by totiž bylo možné čerpat úvěr přímo na účet příjemce podpory bez následného převedení bankou na účet dodavatele, nebylo by zajištěno, že úvěrové prostředky budou použity tak, jak předpokládají Pokyny.“ Uzavřel, že „městský soud i žalovaná vložily Pokyny správně. Jak uvedl již městský soud v bodě 29. napadeného rozsudku, bod A.4.4. Pokynů upravuje dva zcela konkrétní způsoby čerpání úvěru, přičemž klade důraz na to, aby příjemce podpory neměl možnost s prostředky disponovat. Pokud stěžovatelka čerpala úvěr na svůj účet a z jiného svého účtu bradila příslušnému dodavateli, postupovala v rozporu s Pokyny a žalovaná jejím žádostem o podporu správně nevyhověla.“ Nejvyšší správní soud se s uvedenými závěry plně ztotožňuje. Text pokynů neposkytuje prostor pro jiný závěr, a proto nelze shledat jeho výklad ze strany městského soudu excesivním.

[19] Konstrukce podmínek čerpání úvěru v bodě A.4.4. skutečně nedovoluje, aby byly úvěrové prostředky načerpány na běžný účet příjemce podpory, aniž by současně nebyl předem zajištěn jejich automatický převod úvěrující institucí ve prospěch dodavatele. Stěžovatelka žalovanému v této souvislosti podsouvá, že tuto podmínku chápal jako „totožnost účtu“. To však závěrům žalovaného neodpovídá. Ten totiž nepovažoval za porušení podmínek čerpání úvěru skutečnost, že došlo k použití dvou různých účtů, nýbrž to, že stěžovatelka čerpala úvěrové prostředky na jeden účet a kupní cenu poukázala z jiného účtu, tedy že na nákup zařízení nepoužila úvěrové prostředky, které za tímto účelem načerpala, ale jiné prostředky. Vytýkal jí tedy nedodržení *totožnosti peněžních prostředků*. Podle předložených dokladů totiž stěžovatelka nepoužila úvěrové prostředky k úhradě investičního záměru, neboť ten uhradila z jiných zdrojů. Tento skutkový závěr přitom stěžovatelka nijak relevantně nezpochybnila. Pouze setrvale dovozuje, že pokyny nebrání takovému „paralelnímu“ použití peněžních prostředků s ohledem na jejich zastupitelnost a naplnění účelu podpory (faktické pořízení teleskopického manipulátoru).

[20] Stěžovatelka má v podstatě za to, že pokud ve stejnou dobu došlo k načerpání úvěrových prostředků určených k nákupu teleskopického manipulátoru a k úhradě kupní ceny za tento stroj, byly prostředky použity přesně podle účelu, přestože se obě transakce odehrály nezávisle na sobě (jakékoliv jejich propojení stěžovatelka netvrdila, ani nedoložila). Jinými slovy, došlo-li k nákupu teleskopického manipulátoru, je v logice argumentace stěžovatelky z pohledu splnění podmínek stanovených pokyny nerozhodné, jak přesně byla jeho úhrada provedena. Tak tomu však není. Pokud jsou dotační podmínky stanoveny řádně (viz např. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 25/2024), pak je zcela správné, že poskytovatel dotace trvá na jejich splnění a nepřistupuje k nim jako k bezvýznamné formalitě ve smyslu „konec dobrý, všechno dobré“. Takový postup nelze označit za přepjatý formalismus.

[21] Nejvyšší správní soud považuje za zcela racionální, aby žalovaný jako poskytovatel dotace trval na doložení toho, že právě načerpané úvěrové prostředky byly použity na úhradu kupní ceny dodavateli. Jak opakovaně vysvětlil, účelem daného programu je zejména podpora investic do strojního zařízení a vybavení, které vedou ke zlepšení celkové výkonnosti a udržitelnosti zemědělského podniku. Podpora je tedy účelově vázána a jejím smyslem není jakákoliv obecná úleva při financování zemědělských podniků. Dotovány jsou jen úroky z úvěrů, které skutečně byly použity k nákupu příslušného strojního vybavení. Je proto zcela legitimní, že žalovaný striktně trval na doložení jednoho z předvídaných způsobů doložení účelového čerpání úvěru. Nejen, že předvídané způsoby bezpečně slouží k prokázání splnění podmínky vazby mezi načerpanými úvěrovými prostředky a úhradou kupní ceny (podnikatelským záměrem, účelem úvěru), ale současně plní další účel, jímž je ulehčení administrativní zátěže spojené s kontrolou, zda načerpané úvěrové prostředky byly skutečně využity v souladu s dotačními podmínkami. I z tohoto hlediska je přístup stěžovatelky odkazující na to, že podstatný je jen výsledný stav (nákup podporovaného zařízení), neudržitelný. Zvyšující se počet transakcí mezi načerpáním úvěrových prostředků a úhradou dodavateli by nepochybně komplikoval „sledovatelnost“ a „kontrolovatelnost“ finančních toků.

[22] Sama stěžovatelka ostatně nedoložila, jak úvěrové prostředky použila, neboť bankovními výpisy doložila pouze to, že dne 14. 4. 2022 načerpala od úvěrující instituce prostředky na jeden účet (EUR) a že dne 19. 4. 2022 poukázala dodavateli kupní cenu z jiného účtu (CZK). Absentuje tak doložení transakce, v jejímž rámci by převáděla obdržené finanční prostředky ze svého „eurového“ účtu na účet „korunový“. Provedení této transakce ani netvrdila. Nejvyšší správní soud nepochybně, že z ekonomického hlediska je náhled stěžovatelky nerozlišující původ finančních prostředků hájitelný a její jednání mohlo být veskrze racionální. Z pohledu provozu podniku skutečně není třeba činit rozdíl v tom, které finanční prostředky budou použity na úhradu kupní ceny a v konkrétní konstelaci může být dokonce i daleko výhodnější použít na úhradu kupní ceny počítané v korunách právě disponibilní prostředky na „korunovém“, nikoliv „eurovém“ účtu. Pokud však stěžovatelka hodlala využít beneficie v podobě podpory úhrady úroků z úvěru účelově vázaného na pořízení konkrétní investice, měla své jednání přizpůsobit tomu, aby vyhověla příslušným dotačním podmínkám. Tedy aby byla schopna doložit, že právě finanční prostředky, které obdržela na základě čerpání úvěru, byly skutečně použity na úhradu kupní ceny dodavateli.

[23] Je třeba mít na paměti, že dotace jsou beneficiem ze strany veřejné moci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2021, č. j. 5 As 104/2019 - 30). Je tak zcela oprávněné trvat na dodržení dotačních podmínek, které mají své opodstatnění z hlediska co nejsnazšího doložení splnění stanovených podmínek (zde použití úvěrových prostředků dle účelového určení podpory). Nesplní-li žadatel stanovené podmínky, nemůže být překvapen, že mu nebyla poskytnuta státní podpora, která představuje nenárokové dobrodiní státu. V posuzované věci

nebyly relevantní podmínky A.4.3 a A.4.4. pokynů stanoveny ani vyloženy nikterak excesivně či iracionálně, přičemž stěžovatelka je nesplnila.

[24] Nejvyšší správní soud dodává, že se blíže nezabýval tvrzením stěžovatelky, že správnost jejího postupu potvrdil žalovaný v e-mailové komunikaci. Městský soud stěžovatelce vytkl, že k této okolnosti nic v žalobě netvrdila a ani ji nijak nedoložila. Proti tomuto hodnocení však stěžovatelka v kasační stížnosti nic nenamítá, neboť *de facto* vychází z premisy, že její tvrzení bylo prokázáno a bylo pro věc relevantní. Míjí-li se přitom kasační argumentace s rozhodovacími důvody krajského (městského) soudu nebo nereaguje-li na ně dostatečně tak, aby Nejvyšší správní soud mohl posoudit jejich správnost, je nepřijatelná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nemůže za stěžovatelku ani jakkoliv domýšlet kasační argumentaci, jelikož je vázán důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Pro výše uvedené není kasační stížnost stěžovatelky důvodná, proto ji Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2026

L. S.

Mgr. Lenka Krupičková v. r.
předsedkyně senátu